

Liza Marklund

Muntele furtunii

Traducere din limba suedeză și note de
Florina Tufescu

Citatul de la pagina 44 este extras din
Kulla-Gulla de Martha Sandwall-Bergström, 1945

Această poveste își are originile în vremea când ultimii reni sălbatici încă pășteau în Torne Lappmark, iar râul vuia netulburat. Somonii săltau și se înmulțeau, pinii se avântau către bolta joasă a cerului, iar apa se revărsa în același ritm de la Facere.

Și chiar aici s-au stabilit întemeietorii.

Și-au înălțat casele de lemn de o parte și de alta a micului golf Långviken, pe stânga râului Lule, care brăzda adânc peisajul la câteva mile¹ mai sus de Stenträsk.

O lume sclipitoare, frumoasă în felul ei, dură ca pământul înghețat până în adâncuri.

Muntele Stormberget, care plana nu foarte sus deasupra lor, se întindea între cer, râu și mlaștină. În *lulesamiska*, limba sami a ținutului, îl numeau *dálkke* și *várre*: munte și vreme rea.

Nu era câtuși de puțin un loc primitiv. Măceșul și mestecenii pitici bătuți de vânt se cățarau între pădurea de conifere și piscul pleșuv, peste vârtejuri de apă și pante erodate, într-un haos de nepătruns.

Ambele familii și-au afirmat întâietatea. Familia Långström, muncitori din tată în fiu, venise din est, de la centrele de prelucrare a fierului. Familia Stormberg, având propriul nume ca argument, venise din zona de coastă. Își susținea dreptul asupra pământurilor cu povestirile despre strămoșii care fuseseră negustori și reprezentanți ai Coroanei în ținuturile locuite de sami,

---

¹ O milă suedeză este echivalentă cu 10 kilometri.

un argument bazat poate pe lucruri adevărate, dar care nu conta în acest context. Cel puțin așa gândeau cei din familia Långström.

De mai bine de 100 de ani, satul Långviken se afla acolo, cu casele și staulele, cu grajdurile și hambarele lui, cu conflicte, căsnicii și nașteri.

Niciunul dintre locuitori nu își dăduse seama că erau izolați până când nu s-a construit drumul.

Iar când compania Vattenfall a decis să ridice cea mai mare hidrocentrală din nordul Europei la vreo doi kilometri în aval, povestea fără importanță a satului a luat sfârșit. Apa avea să ajungă mult peste vârfurile pinilor. Långviken trebuia să se scufunde pentru viitorul cu un consum ridicat de energie verde al Suediei.

Acesta este momentul când începe cu adevărat povestea noastră, înaintea crimei și a spargerii din Kaltis, înaintea secretelor și minciunilor de-o viață, pentru că, asemenea umbrelor de la temelia barajului, istoria s-a plămădit din mâlul a ceea ce a fost.

STENTRÄSK, MIDSOMMAR¹, 2021

Răposata soție a lui Wiking Stormberg se ridicase la suprafață din Mlaștina Rece, în mijlocul cântecului *Små grodorna*. Sau mai bine zis: atunci venise înștiințarea.

O găsisse un culegător de fructe. Zăcea nu departe de locul în care se scufundase în acea zi de vară târzie, acum vreo 30 de ani, în partea de nord-vest a mlaștinii.

Știrea se propagase ca un val prin marea de oameni adunați în jurul stâlpului împodobit de *midsommar* din Kvarndammsvallen, făcând orchestra de suflători să se oprească la jumătatea versului.

Wiking, care tocmai își pierduse mama și trecuse printr-un tratament infernal pentru cancer, primi vestea cu un calm sceptic.

— Sigur e vorba de un om, nu de un elan sau de altceva? a întrebat el cu înțelepciunea experienței.

Colegul lui, Roland Larsson, privea către Stormberget.

— Se pare că e vorba de un craniu.

— Vă ajung din urmă, a replicat Wiking.

---

¹ Celebrarea solstițiului de vară este unul dintre cele mai importante evenimente din calendarul suedez și cuprinde tradiții speciale precum dansuri și cântece în jurul unui stâlp împodobit.

Abia sosise la locul comemorării. Oficial era încă în concediu medical, deci nu era activ ca șef al poliției.

Câteva dintre fostele colege de serviciu ale mamei sale veniseră să-și exprime condoleanțele. La început, crezuse că se refereau la soția sa recent scoasă la suprafață, dar era vorba de Karin. La vremea ei, mama lui fusese director adjunct la Direcția de asistență socială. Murise de COVID, de care se îmbolnăvisese cu vreo două zile înainte de a i se administra prima doză a vaccinului. Wiking le mulțumi stângaci și le-o prezentă pe Alice, noua lui parteneră.

— Iar acum au găsit-o în sfârșit și pe Helena, spuse un bărbat, cercetând-o pe Alice cu ochi strălucitori. E totuși o ușurare că există în sfârșit o încheiere.

— Ce vrei să fac, să plec la Luleå? șopti Alice când compania începu să se destrame.

— Nu, du-te la apartament, spuse Wiking.

— Ești sigur? Oare lumea nu va crede că e ciudat?

O privi mirat.

— Că sunt singură în apartamentul tău. Poate ar trebui să-ți jelești soția în pace?

— N-au decât să sune și să reclame unde vor.

Alice a părăsit Kvarndammsvallen fără a se mai uita în jur.

Wiking s-a îndreptat spre parcare din spatele secției de poliție, a descuiat Volvo-ul și s-a așezat în mașină. Nemișcat, a privit norii care se rostogoleau pe cer, în spațele turnului bisericii. Părea că urma să plouă. Gura îi era uscată ca iasca, un efect secundar al radiației. Glandele salivare i se fripseseră. I se recomandase să mestece gumă, lucru pe care îl detesta.

Se întreba cine s-ar fi putut ridica la suprafață.

Vedea în oglinda retrovizoare cum colegii intrau în parcare și își ocupau locurile în mașina de patrulă. Porni motorul apăsând butonul din panoul de navigație.

De un lucru era sigur, în orice caz.

Nu Helena era cea care zăcea acolo, în mlaștină.

Urmări mașina de patrulă pe drumul 374, dincolo de Pålberget și mai departe în zona Bazei Robotice. Conduse pe drumurile șerpuite de pădure, lipsite de orice marcaje. În final, parcă în zona de întoarcere, lângă un semn decolorat din alte timpuri:

ZONĂ PROTEJATĂ

Accesul interzis străinilor

RESTRICTED AREA

Entry prohibited for aliens

SPERGEBIET

Zutritt für Ausländer verboten

ZONE PROHIBÉE

Accès interdit aux étrangers

SUOJA-ALUE

Pääsy ulkomaalaisilta kielletty

САНКТУАРЬ

Доступ запрещен для иностранцев

„Culegătorul de fructe“ era un bărbat de vreo 40 de ani, cu o barbă stufoasă și un binoclu lăbărțat pe burtă. Ridică mâna în semn de salut și se prezentă drept Ludvig. Roland Larsson îi notă datele personale.

— Spune-mi deci, Ludvig, ce fel de fructe culegi tu în mlaștină? În iunie? zise Wiking.

Ludvig îi aruncă un zâmbet nesigur, arătându-i conținutul unuia dintre buzunarele pardesiului. Erau niște ouă de pasăre.

— Presuri. Mai rar întâlните, dar nu mai sunt pe cale de dispariție. Nu am comis nicio infracțiune.

Wiking privi micuțele ouă albe cu puncte brun-roșcate.

— Presurile își clocesc ouăle în mai. Astea sunt pitulici fluierătoare.

Hoțul de ouă, evident unul deloc experimentat, părea complet demoralizat. Pitulicea fluierătoare e cea mai comună pasăre din Suedia.

— Ne poți arăta locul descoperirii? îl rugă Fatima Al-Aziz, stagiara din Rättvik care rămăsese la secție după terminarea studiilor.

Porniră cu pași mari pe terenul mlăștinos, colegii aproape de hoțul de ouă, iar Wiking la urmă. Nu au avut mult de mers, nici 100 de metri.

— I-a crescut ceva prin corp, spuse hoțul de ouă, arătând cu degetul.

Era fără îndoială o ființă umană sau, cel puțin, resturi din oasele ei: craniu și trunchi, brațe și picioare. Plutea în apa noroioasă la doar un metru de fâșia de turbă, înconjurată de vegetația sărăcăcioasă de iarbă-neagră, bahnită și coacăz; într-un hățiş de rozmarin de baltă, Wiking desluși și resturile unui cuib.

Oare la ce îi trebuiau unui om în toată firea câteva ouă de pitulice?

— Mulțumim, preluăm noi de aici. Poți pleca, îi spuse Roland Larsson hoțului de ouă.

Bărbatul nu făcu nicio mișcare, cu privirea la resturile de oase.

— Te rugăm să pleci chiar acum, spuse Fatima Al-Aziz, indicând zona de întoarcere cu brațul.

Hoțul de ouă mormăi ceva și își luă tălpășița.

— Scheletele chiar se ridică la suprafață? întrebă Fatima cu voce joasă.

— Legea lui Arhimede, spuse Roland Larsson. Depinde de densitatea apei. Un ou se scufundă într-un pahar cu apă, dar dacă adaugi praf de copt, se ridică. Dacă e destulă mizerie într-o mlaștină, până la urmă se ridică totul la suprafață. Cu o ruletă, se așează pe vine în fața rămășițelor. Puțin sub 1,8 metri, zise strângând la loc ruleta.

— Ce înălțime avea Helena?

— 1,68 metri, spuse Wiking.

— 1,80 e înălțimea medie a bărbaților suedezi, spuse Fatima, dar nu multe femei sunt atât de înalte.

Așadar, era mai probabil să fie corpul unui bărbat.

— Ce-i iese din coșul pieptului? întrebă Wiking, apropiindu-se și oprindu-se lângă colegul lui.

Scheletul era decolorat și parțial acoperit de mușchi și plante asemănătoare algelor. Părea intact, bine susținut de articulații puternice. Lipseau doar câteva degete de la mâini și de la picioare și mai era și o gaură în partea stângă a cutiei toracice. Lipseau și câteva coaste. De șira spinării se sprijinea o bucată de trunchi putred sau resturile vreunui copac.

— Un băț? spuse Fatima Al-Aziz. Sau un copac? A crescut prin corp?

— Trebuie să fi fost mult mai gros la început, zise Roland Larsson. Mai curând un par.

Rămaseră câteva clipe unul lângă altul, privind fix la resturile corpului omenesc, orbitele pline de mușchi, degetele de la picioare întinse către cer. Apoi Roland și-a pus cu greu o mână și s-a aplecat, întinzându-se după bucata de lemn care ieșea din corp. I-a alunecat piciorul și a căzut în apă. Wiking și Fatima l-au apucat fiecare de câte o mână și l-au readus pe uscat, ud learcă de la piept în jos. Scheletul se legăna încet în clipocitul valurilor. Roland ținea în mână un fragment din bucata de lemn. I se sfărâmă între degete. Privi către mortul din mlaștină.

— A avut un țărui în coșul pieptului, spuse Roland, asta l-a ținut fixat în mlaștină.

Privi gaura din locul unde fusese inima.

— Acum, țăruiul a putrezit, iar el s-a ridicat la suprafață, concluzionă Wiking.

Vântul se înteeți, trăgând de bumbăcariță și de pinii pitici. Cerul se întunecă.

— Străpuns cu țăruiul, ca un vampir, spuse Fatima. Oare e din Evul Mediu?

— Posibil, dar improbabil, zise Wiking. E umed aici, mai mult lac decât mlaștină. Un țărui nu rezistă sute de ani în apă. S-ar fi ridicat la suprafață mai curând.

Îi atinseră primii stropi de ploaie, grei și calzi.

— Va trebui să închidem accesul în zonă și să încercăm să-l scoatem cât mai întreg cu putință, spuse Roland. Trebuie să-mi schimb hainele. Tu cum te mai simți, Wiking, când ți se termină concediul medical?

Wiking își întoarse fața în direcția ploii.

— Posibil niciodată.

Precipitațiile se intensificară, dar cel puțin nu se întunecă. Noaptea de *midsommar* în Stenträsk însemna

că lumina oscila până la miezul nopții, dar de înserat propriu-zis nu se însera niciodată. Soarele nu apunea. Se odihnea pe piscurile munților vreo oră pe la miezul nopții, înainte de a-și reîncepe lenta ascensiune. Prea sus nu ajungea niciodată, se trudea într-un arc larg în jurul orizontului până când se afla din nou pe piscuri.

Conducând spre Stenträsk pe ploaie, Wiking porni radioul. Niște tineri râdeau și vorbeau despre podcasturi, prieteni și emisiunea de radio *Morgonpasset*. Opri radioul. Roțile împrôșcau noroiul, iar unul dintre ștergătoarele de parbriz scârțâia. Se gândi să ia totuși o gumă, dar până la urmă se abținu.

Parcă în fața clădirii de apartamente de pe Kvarndammsvägen și scoase mobilul. Avea mai multe mesaje de la dispecera secției de poliție. Ziarele locale și canalul de radio P4 Norrbotten îi contactaseră și solicitau comentarii despre descoperirea din mlaștină. Nici nu era de mirare. După jaful din Kaltis, dispariția Helenei era evenimentul local în jurul căruia se țesuseră cele mai multe legende.

Răspunse printr-un mesaj: nu avea nimic de comentat.

Urcă în apartamentul lui de la etajul doi, care fusese cândva al lor. Al lui și al Helenei. Poate mai mult al ei, de fapt, fiindcă ea fusese cea care insistase să se mute în orașul lui natal.

Acum știa de ce.

Chiar în vecinătatea orașului se afla cea mai mare bază robotică din Europa pentru testarea armelor de distrugere în masă, iar Helena Isaksson nu era fiica niciunui diplomat. Era o ilegalistă sovietică, iar superiorii ei îi ordonaseră să obțină accesul la rezultatele testelor.

Wiking și cei doi copii făcuți cu el, Markus și Elin, au fost ostaticii care au determinat-o să acționeze cum voia GRU. La prăbușirea Cortinei de Fier, a fost dusă înapoi la Moscova prin metode brutale, ajungând în final să fie transferată în Statele Unite.

Wiking, la fel ca toți ceilalți, crezuse că s-a înecat în Mlaștina Rece.

După moartea „soțului” ei sovietic în primul deceniu al secolului XXI, Helena a fost transferată la sediul central al GRU din Moscova cu gradul de colonel, responsabilă pentru analiza datelor din surse deschise în cadrul Departamentului al Doilea.

Când GRU, în ciuda deplinei ei colaborări de-a lungul anilor, a decis să îl elimine pe fiul lor Markus, Helena a dezertat. Și-a înscenat propria moarte și a fost preluată pe o plajă din Golful Finlandei de către serviciul suedez de informații, căruia i-a vândut toate datele pe care le deținea despre serviciul de informații rus. Drept mulțumire, i s-a permis să utilizeze identitatea Alice Eriksson, consultant IT cu domiciliul în Nacka, lângă Stockholm. Și-a făcut o operație estetică minoră, s-a vopsit, s-a tuns și și-a pus lentile de contact căprui.

Ca o consecință a remarcabilei expansiuni economice din Norrbotten, Alice Eriksson s-a mutat în Luleå. „S-a întâlnit” cu Wiking pe Tinder, o șaradă neplăcută, dar necesară. Wiking a trebuit să meargă la alte două întâlniri înainte de a i se permite să o vadă pe Alice.

Nu voia să se gândească la ce s-ar întâmpla dacă rușii aflau că e în viață. Sentimentul de ameteală era în continuare coplesitor în preajma ei. Descuie ușa apartamentului, își scoase pantofii și îi puse pe suport, lângă ai ei.

— Ți-e foame? Gătesc paste.

Stătea în ușa bucătăriei, o siluetă în lumina gri ce venea dinspre fereastră. Nu fusese niciodată o bucătăreasă grozavă. Se apropie și o trase spre el. Era încă reală.

O sărută ușor.

— Mulțumesc, dar nu mi-e foame. Îmi fac poate un sendviș mai târziu.

— Spune-mi dacă te răzgândești.

Merse în living și se cuibări pe canapea, amețit după eforturile făcute în mlaștină. Își scoase eșarfa pe care și-o înfășurase în jurul gâtului pentru a se feri de razele soarelui și luă o gumă de mestecat. Avea gust de fructe.

În iarna care trecuse, când tratamentul pentru cancer se apropia de final, iar efectele secundare explodaseră cu întreaga lor forță, crezuse cu adevărat că avea să moară. Nu înțelegea cum e posibil să te simți atât de al dracului de rău și totuși să trăiești.

Cu toate acestea, reușise.

Apoi venise ea.

O auzea zdrăngănind în bucătărie. Scoase guma, o strivi în hârtia lucioasă și puse pachetul deoparte.

— Helena, OK, pot să mănânc puțin, anunță el.

Un minut mai târziu, Helena intra cu două farfurii aburinde de spaghete, care miroseau a unt și soia.

— Alice. E important, spuse ea.

Wiking răsucii furculița prin mâncare. Brânza și untul se topiseră și se amestecaseră cu soia, formând un sos maro.

— Nu ești niciodată nesigură legat de cine ești?

Ea mestecă intens și înghiți.

— Acum nu mai sunt, spuse, învârtind furculița prin spaghete.

— Zi-mi cum a fost să-l revezi pe Markus.

Ea își întoarse privirea către etajera cu cărți, lăsând furculița din mână. Rămase o clipă cu privirea suspendată, fără să vadă nimic.

Înainte de a merge la locul petrecerii de rămas-bun, fuseseră pentru prima dată acasă la Markus și Josefin. Markus se arătase destul de indiferent față de ea. La urma urmei, era doar o tipă pe care o găsisse taică-su pe Tinder, de ce i-ar fi păsat? Știa că Wiking mai întâlnise alte două femei, o moașă din Boden și o arhitectă din Piteå pe care o chema Cecilia. Soția lui Markus, Josefin, fusese de o drăgălășenie puțin forțată. Copiii, sfioși, dar curioși, îi arătaseră desene și jucării.

— A fost straniu să-l văd. Ireal. Toți anii cu dorul de copil ca o rană deschisă, iar acum e om în toată firea. E tată. Bun și atent. Inteligent și integru.

Se uită la Wiking și zâmbi discret.

— Ai făcut o treabă bună.

— Nu crezi că ar trebui să le spunem? Cine ești.

Clătină din cap, rulând din nou spaghetele pe furculiță.

— E prea periculos.

— Pentru că foștii tăi șefi le-ar face rău? Nu e un scenariu cam tras de păr?

Ea îl privi pieziș și ridică din umeri. Dar nu o lăsa să scape atât de ușor.

— Cum naiba te-ai nimerit în porcăria asta?

— Ce porcărie?

— Spionajul.

— Ai terminat cu pastele?

Îi luă farfuria fără să aștepte răspunsul și o duse la bucătărie. Făcu zgomot cu mașina de spălat vase, se auzi când o porni. Reveni în cameră și se așeză lângă el.

— Cum te simți? întrebă, punând mâna pe gâtul lui ars.

Pielea se vindecase recent și era extrem de subțire după radioterapie, într-o intensă nuanță roșu-deschis.

Wiking îi îndepărtă mâna și o trase aproape de el.

— Tu cum te simți? ripostă.

Ea închise ochii.

— Crezi că lui Markus și Elin li s-ar părea ciudat dacă vin la înmormântarea lui Karin? întrebă ea.

O ținu și mai strâns.

— Puțin îmi pasă. Eu vreau să vii cu mine.

— Crezi că ea m-ar fi recunoscut?

Wiking îi dădu drumul.

— Da, probabil.

Ceilalți, cei de atunci, erau aproape toți morți sau plecați. Lars-Ivar Pekkari, partenerul de nădejde al lui Gustav, cu care și Wiking a mai lucrat apoi câțiva ani, murise cu ani în urmă. Kerstin, proprietara pensiunii și fosta șefă a Helenei, murise chiar în anul următor dispariției ei. Alții se mutaseră în sud.

Singura care mai locuia în Stenträsk și cu care Helena socializase cel mai mult în decursul anilor era Carina Burstrand, dispecera secției de poliție. Carina era acum implicată în politică pentru Partidul Democrației Suediei¹ și era atât de plină de ambiția de a salva identitatea suedeză, încât „se rătăcise în propriul ei cur“, pentru a o cita pe Gitte Landén Daglönare, o altă veche cunoștință. Alice și Carina se salutaseră pe fugă lângă stâlpul împodobit de *midsommar* de pe Kvarndammsvallen, dar Wiking nu

---

¹ Sverigedemokraterna (în orig.) (N.r.).

percepuse altceva decât aversiune din partea Carinei, ceea ce era starea ei de spirit obișnuită.

Siv Johansson, cea mai bună prietenă din tinerețe a mamei Karin, era un alt factor de risc. Se deplasa greu și nu asistase la sărbătoarea de *midsommar*. Wiking nu știa cât de bine îi mai mergea mintea, dar putea fi un pericol. Fiica ei, Susanne, acum văduvă, locuia mai mult în Stenträsk. Ea și Helena făcuseră adesea gimnastică aerobică împreună, dar cu ea nu era niciun pericol. Susanne, care se autointitula jurnalist independent, nu era suficient de interesată de nimeni, cu excepția ei înseși.

Cel care ar fi putut-o recunoaște era Sven, fratele lui Wiking. Avea o dizabilitate numită Sindromul X fragil și locuia mai jos, în Vidsel, într-o rezidență cu personal specializat. Era adevărat că nu ar fi putut să se descurce singur în viața de zi cu zi, dar era o persoană reflexivă și meticuloasă și o iubise pe Helena.

Gândul că ar putea fi recunoscută îl entuziasma și îl înspăimânta în același timp pe Wiking. Era ceva nespus de tentant în reînvierea ei, în faptul că toți ar afla adevărul. O baghetă magică răspândind stele, viața într-un etern curcubeu trandafiriu și toată lumea cântând în cor. Imediat după, venea groaza că ea s-ar destrăma și ar dispărea. Că totul era un vis.

— Sven vine la înmormântare? întrebă reînviata.

— Am vorbit cu directoarea, a fost de părere să nu vină. Ar fi prea mult pentru el. Ne luăm adio de la mama în capelă cu o zi înainte, doar eu și el.

Wiking înțelegea rațiunea deciziei, dar era dezamăgit. Ar fi vrut într-adevăr ca Sven să o vadă pe Alice. Deși era poate mai bine ca întâlnirea să aibă loc altundeva decât în mijlocul unei mulțimi.